

«Jo no volia ser monja, vaig pensar que no aguantaria ni un dia»

La priora del Monestir de Sant Daniel, Maria Assumpció Pifarré, recorda amb emoció els anys de joventut, quan la comunitat estava plena de vida i de feina, on es dedicava a la seva gran passió, la pintura,icolorint des d'estovalles a roba

Així que amb 20 anys va fer seure la seva mare i li va confessar el que mai s'hauria pensat que diria: «Mama, crec que vull ser monja; m'han dit que al Monestir de Sant Daniel de Girona hi ha un ambient molt bonic i m'agradaria anar-lo a conèixer», rememora. Al seu pare, aquella declaració d'intencions no li va fer massa gràcia perquè, d'alguna manera, «suposava deixar anar una filla» (tot i ser la mitjana de 10 germans, «una filla era una filla»). Però tots tres van agafar el tren, amb «el cor encongit» i amb més dubtes que certeses, i van desembarcar a la Vall de Sant Daniel. Una Girona que ella només havia trepitjat en una excursió de l'escola. Amb tot, Pifarré deixa clar que «jo no volia ser monja, vaig arribar a pensar que no aguantaria ni un dia». I és que només d'obrir la porta del Monestir, les germanes de la comunitat la van rebre amb un silenci sepulcral: «Totes estaven callades, ningú deia res, quan entraves les havies d'anar abraçant a totes una per una», recorda. Però alguna cosa li va dir que la seva vida havia de ser allà. I després de quatre anys de noviciat, va entrar a la comunitat. Quan recorda les vivències d'aquells anys, quan eren «cap a 25 monges molt maques» i «el Monestir estava ple de vida», no pot evitar emocionar-se. «Sempre hi havia feina, totes anàvem atrafegades, jo m'encarregava de pintar a mà roba o estovalles que em venien a encarregar dones que s'havien de casar; d'altres feien casulles i ornaments pels capellans, restauraven imatgeria religiosa o es dedicaven a la confecció», relata. De tant en tant, però, també sortien a caminar: «Pujàvem al castell de Sant Miquel de bon matí, alguns veïns treien el cap per la finestra en sentir el xivarri però els dèiem tranquils, no patiu, que som les monges», recorda. El Monestir també era un pol cultural i de formació: «Venien monjos de Montserrat a fer-nos classes», assenyala. Entre ells, el seu germà, que també formava part de l'orde benedictina. D'això, però, ja han passat «molts anys» i de les 25 germanes ja només en queden quatre. Tot i això, defensa que «el Monestir segueix tenint vida gràcies a l'hostatgeria [de la que porten la gestió], venen persones d'arreu del món a estudiar i a fer tesis o treballs, venen perquè diuen que aquí es respira molta pau», assenyala. Les monges de la comunitat, però, també noten el pas dels anys. «Abans sempre tenia ganes de fer coses, d'impulsar iniciatives, però ara els anys ja em pesen i, més que la priora, soc una germana més», reconeix, a partir d'on assegura que «ja estic en una etapa de repòs». S'havien arribat a aixecar a les cinc de la matinada i ara «ja ho fem a un quart de set». Fan les matines, després les laudes («fem una celebració de la paraula nosaltres mateixes perquè ja no hi ha capellans, només venen a fer missa els diumenges i els dies festius»), després arriba l'hora d'esmorzar i cadascuna «va a fer el que hagi de fer» (atenen les trucades des de la porteria o ordenen llibres a la biblioteca), a dos quarts de dues fan la pregària del migdia, dinen, fan una reunió organitzativa, a les set de la tarda van a vespres, fan una estona de silenci, sopen, van a completes i a les nou ja són a la cel·la. Aquest és, de fet, un dels seus moments preferits: «Es fa un silenci absolut i és el moment ideal per llegir», confessa. Nadal i Cap d'Any els passen aquí: «Abans ens esperàvem a les dotze i fèiem les campanades i el raïm, però ja fa anys que no». Ara que s'adona que «els anys corren més de pressa que mai», assegura que no se'n penedeix de res: «He renunciat a tenir un marit i fills però aquesta opció de vida m'ha permès conèixer molta gent, la societat pot pensar que quan entres en un monestir et tanques en una gàbia, però el cert és que ho dones absolutament tot però també reps moltíssimes coses». Amb tot, lamenta que «la gent ha deixat d'anar a missa i ja no hi ha vocacions religioses», però si pogués demanar un desig, seria que quan elles ja no hi siguin, el Monestir de Sant Daniel sigui «un lloc d'acollida».

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/girona/2026/01/16/jo-volia-monja-vaig-pensar-125715911.html>